

Tyż podzim...

Jedyn mōj stary kamrat spōmniōł mi kejsik przy sznapsie ło roztomajtych ci naszych dzieckowych grackach, ło tym, co my za bajtli bajstlowali. Niyftore ze tych grackōw szło zrobić na dworze, niyftore, kej już dyszcz siōmpiōł, to ino we chałpie, ale tyż przy tyj przileżitości to i mie sie spōmnieli fale, jak to dōwnij, za starego piyrwyj, grało sie na placu we klipa, fyrtało sie ze rajfōm, ringiym na drucie, smyndziōło sie kalfaskami abo, już na łodwieczierz, już we chałpie, bajstlowało sie sroge szpile we cymbergaja. Nō, niyftorzi, te starszyjsze synki, kej pichli faterkowi pōra szachtli sztrachecli, to bajstlowali take szczylanie z kluca. Szczylało sie tyż kalichlorkiym (kery szło sie lajstnōńc we japytyce) abo karbidym w biksach (nō, to barzij na Zilwestra, lebo na Wielkanoc, ale kej indzij tyż) a na podzim, to musowo byli kalfaski i smyndzōne w nich driny kobzole we liściach.

Nō ale, do kalfasek liściō musieli być blank suche, bo inakszij festelnie sie smyndziōło a kartofle sie niy upiylki. Terōzki można niy idzie tela tych kalfasek bajstlować, bo lakfarby i inksze fizymatynta sōm we „plastikowych” biksach, a na kalfaska musiała być putnia, biksa blaszannō, we keryj sie borowalo dziury, przipinało jakosik keta lebo drōt, folowało kupowato liścio ... sztrachecele i hajda ... rozfaklować do mola i smyndzić aże niyftore ficywyrty tyrali ze krykami za tymi bajtlami, kiere ta łostuda bajstlowali. Te starszyjsze gizardole, kiere już sie za dziołchami łogłōndali, to brali pōra kartofli do neca, namōwiali jako gryfnō frela i deptali na szachta, za zegrōdki, wszandy tam, kaj ci jich żōdyn niy mōg szterować, łodgrowali roztomajte kōnsztiki i łobmacowali te dziołchy i grajrowali tam, kaj słońce niy kukō. Zbiyrali tyż sie liścio, grochowiny i inksze habozi, kiere szło na takō fojerka naściubić i hajda...

Opaternie, deczko podmuchać w ta fojerka, ... miało sie smyndzić, ale niy pōlić srogim łogniym. Niyskorzij wciepowało sie kobzole, zasulo jece liściōma i ... trza bōło doczkać ... Terōzki szło przerobiać take Wiycie, „prace ręczne”, abo jak to łoszkliwce gōdali „łobiycanki, macanki a gupiymu styrcy ! Nō, wiycie co, pra? A niyskorzij, te ufrane fresy, te palcyska zgorane z tego łognia ze fojery i ta uciecha, kej dziołcha sama kciała na drugi dziyń juzaś pōjńść na szachta, na hołda, na „balzamgōrka” abo kaj ino cowiek, co tam cowiek? modziok, ftory już napoczynōł miarkować, po jakymu nasz dobry Pōnbōczek stwōrził dwie zorty ludzi: chopcōw i dziołchy.

Pierōnie! A terōzki tela modziokōw siupnie we tych modernych „kafyjach internetyowych” i ani niy pogracō, ani kajsik niy pokusikuje, bo ino wciepuje bez mobilnioki te ichnie SMS-y lebo diosek wiy co jece. Przeca, eżli moge to być jakō uciecha dlō synka i dlō dziołchy, kej niy idzie pomacać, pogracać kaj we wiycie a jō miarkuja, a ino co moge jim we palcyska trefić, to jake knefle ze „kōmōrki” lebo kōmputra?

Niy, jō można je stary knaker, ale jakosik niy poradza sie forsztelować, niy poradza sie wystawić, coby moje palcyska przy szykownyj, gryfnij i ku tymu

jece modyj dziolsze ino po kneflikach lôтали, i to niy kneflikach łod cyncynhaltra, jakli, ... nō, przeca Wiycie, przecaście jece tyż tego niy przepōmnieli jak to sie kejskik bajstlowało, pra? Cosik mi sie belōntajōm sam mode lata, a kōźde lata majōm swoji uciechy, prōwda? Terōzki jō tyż barzij mōm rôd dobre piwo i laga, ku tymu jece ździebko poszkacić niźli... chocia ... jece mi na śniku roztomajte gupoty przilazujōm! Nō, i styknie!

Nō, tōż jece blank na łostatek, cosik takigo gryfnego, richtich na podzim:

„I ty nie jeteś z uroków odarta,
Jeienna poro smutku i niemocy,
Gdy innych ptaków kończy się już warta
I kogut tylko skrzeczy o północy;
Gdy słońce, gasnąć, w mgłach posępnych tonie
I rzuca niwom długie, żółte smugi,
A wyrobница biada na zagonie,
Że dzień tak krótki, a wieczōr tak długi...
I tyś nie brzydka, szara druhno zimy,
Wiodąca z sobą melancholię dziką
Strojna w błękitne chat wieśniaczych dymy
I głośna rogów myśliwskich muzyką,
Gdy w zwałoną drzew trupami knieję
Ze sforą wyźłów prowadzisz szlachcica
I grzmią dwururki, i starka się leje,
I płomień ognisk krwawo barwi lica.”

To napisôł Wiktor Gomulicki i chnet bydzie, bydōm niyftorzi fajrować jedno go szykowno go świyntygo, św. Huberta. bydzie srogi fest – Hubertus. Ale to już można byda rzondziōł inkszym razym.

Ojgyn z Pnioków